

Ks. JAN STĘPIEŃ — Sandomierz

BIBLIA A ŻYCIE MORALNE CZŁOWIEKA

W okresie egzystencjalizmu i prób wprowadzenia nowej moralności należy wrócić do Pisma św. nie tylko jako księgi dogmatu, ale i jako księgi moralności. Biblia bowiem nie oddzie-

lając moralności od nauki zawiera wyraźne wskazania moralne i to zarówno w Starym (Wj 20, 1—18; Ps 14; Ez 18, 59; Pwt 27, 15—26; Wj 34, 13—27), jak i w Nowym Testamencie. (Kazanie na górze, 14 przypowieści moralnych, części parenetyczne listów apostołskich). Mimo widocznej progresji w ujęciu przez Biblię obowiązków człowieka wobec Boga istota przymierza w obu Testamentach jest ta sama. Wynika to z tekstów mówiących o obowiązkach człowieka wobec Boga, które skupiają się wokół wiary i miłości. Wyrazem ich jest kult uzewnętrzniający się w różnych formach modlitwy. Inne teksty mówią o miłości bliźniego zajmując stanowisko wobec małżeństwa, posłuszeństwa wobec władzy świeckiej i jego granice, obowiązku pracy i wynagrodzenia za nią oraz miłości nieprzyjaciół. Syntezą tego wszystkiego są dwa przykazania miłości, jak to podkreśla Chrystus. W Piśmie św. Bóg nie tylko podaje warunki, ale i sposób wykonania przymierza, które łączy się zawsze z dwoma elementami: oderwania od czegoś i odosobnienia — pustyni. Elementy te zawarł Chrystus w wypowiedzi „Kto chce iść za mną...” (Mt 16, 24). Taki ideał moralności udoskonala człowieka i nie zapoznając wartości dóbr doczesnych ukazuje je jako środki ujarznienia złych skłonności człowieka. Pismo św. podaje jeden ideał doskonałości obowiązujący w równej mierze wszystkich, duchownych i świeckich: „Bądźcie doskonałymi” (Mt 5, 48), gdyż jeden jest ideał moralny: całkowite oddanie się Bogu.